

9/2018

www.doo.cz

OKNO

do života ostravsko-opavské diecéze

ZPRAVODAJSTVÍ

FARNOST

CHARITA

TÉMA

Biskup z Afriky na 10. pouti tří národů na Trojmezí

Ropice a Střítež žijí rok bez kostela v Gutech

Služba Fénix pomáhá truchlícím nad smrtí blízkých

Proč odmítnout Istanbulskou úmluvu?

Staví muže a ženu do zásadní opozice

a dalších zranitelných osobách, zvláště tehdy, pokud se děje v prostředí rodiny a domácnosti. Křesťanské tradici je vlastní úcta k ženě, která vychází z její nezastupitelné role při předávání života a v nejvyšší míře se uskutečňuje v obrazu Bohorodičky, skrze kterou byl světu dán Spasitel. Díky tomu křesťanská evropská kultura prošla vývojem, jehož ovocem je zásada zvýšené ochrany žen v nebezpečných situacích a další formy rytířského chování vůči ženám. Můžeme to pozorovat ve společenském chování, kdy etiketa považuje ženu za společensky výše postavenou. Tyto společenské vzorce předávají rodiče ve výchově svým dětem. Rodina je tak první a základní školou sociálního chování: jako společenství lásky nalézá v sebeodevzdání zákon, který ji vede a umožňuje jí růst (srov. *Familiaris consortio* 37). I z hlediska těchto společenských hodnot je násilí na ženě zásadně nepřijatelné.

Jakkoli je tedy třeba principiálně vítat všechny snahy o prevenci a potírání

násilí vůči ženám a domácího násilí, nesmí se tak dít na úkor zastínění a zpochybnění přirozeného řádu. V posledních letech se objevují snahy spolu s řešením problému násilí na ženách nastolit i nový pohled na roli člověka, který je ale neslučitelný s přirozeným zákonem, zdravým rozumem a křesťanskou zkušeností.

Jsme přesvědčeni, že tímto směrem se nešťastně vydává i takzvaná Istanbulská úmluva, která staví muže a ženu do zásadní opozice a veškeré chování vůči ženám chce vidět jen ve světle historicky nerovného poměru sil mezi muži a ženami. Tato mezinárodní úmluva, jejíž ratifikace bude v nejbližší době projednávána v Parlamentu ČR, stejně jako v dalších evropských zemích, vytváří svým širokým pojetím genderové identity, které není zakořeněné v přirozeném řádu, prostor pro zpochybnění základních společenských daností. S tímto trendem nesouhlasíme a nepřejeme si, aby ratifikací Istanbulské úmluvy bylo ohrožujícím způsobem

zasazeno do života státu a jeho institucí, zvláště škol, ale i do života rodin a jednotlivců.

Vyvstává otázka, co v této situaci můžeme a máme jako křesťané – a to napříč konfesemi – dělat. V první řadě nezapomínat na přirozený řád stvoření, které muže a ženu nestaví proti sobě, ale vidí v nich dvě bytosti, které se vzájemně doplňují a teprve spolu vytváří Bohem zamýšlenou jednotu. Je nám také uloženo uvádět tento řád do každodenního života. Při vědomí, že Bůh může napravit i to, co se zdá být nevratně poškozeno, nezapomínejme na modlitbu za ochranu přirozeného lidství, ochranu principu lásky, soudržnosti a harmonie, včetně harmonie mezi mužem a ženou. Zároveň v modlitbě pamatujme i na ty, na jejichž odpovědnosti leží politické rozhodnutí ve věci Istanbulské úmluvy, aby rozhodovali ve shodě se svým svědomím a přirozeným zákonem.

K tomu vám ze srdce žehnají

čeští a moravští biskupové

„Vstaň a chod“ – „nesed', najdi své poslání a naplň ho!“

Sediště - V srpnovém týdnu od 20. do 26. probíhala již pátá duchovní obnova pro mladé lidi na vozíku i bez něj. Pořádalo je v Sedlištích u Frýdku Místku křesťanské společenství „Vstaň a chod“.

Do domu manželů Milana a Lenky Svojanovských, kteří od roku 2015 organizují s pověřením biskupa Františka duchovní obnovy a duchovně doprovázejí lidi na vozíku, se v tomto roce sjelo 66 účastníků.

Připravený program zahrnoval vše – od duchovní části s mší svatou až po dostatečný odpočinek či pouť k blízkému poutnímu místu. Vytvořil prostor pro naslouchání, ztišení, vyjádření a vzájemné poznávání lidí na vozíku, jak si zde říkají „jezdící“, s jejich chodícími kamarády. „Cílem společenství Vstaň a chod a tedy i duchovní obnovy je dávat oběma stranám impulsy a motivaci, aby se stali součástí svých farností či společenství,“ uvádí Milan Svojanovský. Tento rok také pozvali biskupa Františka, aby sloužil středeční mši svatou v dřevěném kostele Všech

svatých v Sedlištích. Účastníci ho přivítali radostným šumem a on mezi ně okamžitě zapadl. Účastníky povzbuzoval k aktivnímu životu, protože, jak říkal, „V každé životní situaci po mě Pán něco chce.“ Promluvu prokládal svými konkrétními zkušenostmi, ve kterých se mnozí našli. „Je důležité mít humor a chtěl bych, až budu umírat, říct nějaký vtip,“ prozradil biskup.

Organizační tým

Pevným pilířem obnovy je také organizační tým, ve kterém si každý našel svoji roli. Duchovní vedení zajišťují tři kněží – P. Lukáš Engelmann, P. Roman Macura a místní farář P. Pavel Motyka, který poskytuje kostel pro mše svaté a večerní adorace, a dvě řádové sestry – s. Ludmila Němcová a s. Lucie Horáková. Kromě manželů Svojanovských zde slouží také jejich děti, ale vlastně všichni účastníci sobě navzájem.

Prázdninová duchovní obnova je pouze jednou z aktivit, které „Vstaň a chod“

pořádá. Dalšími jsou například buňky milosrdenství, které fungují celý rok v Ostravě, Olomouci a v Brně anebo duchovní doprovázení lidí na vozíku.

Manželé Svojanovští také přijíždí do farností, společenství a na různá setkání, kde svou aktivitu představují. „Na konci dubna mě na studentském Velehradě oslovila prezentace „Vstaň a chod“ a jsem tady,“ usmívá se účastník obnovy Zdeněk Pešička z Prahy, který je zde poprvé. „Líbí se mi tu moc, je to dost inspirující a obohacující pro mě jako chodícího,“ dodává. Naproti tomu Barbora Štěpánková, kterou doprovází životem asistenční pes, je již ostříleným účastníkem a jak sama říká, oceňuje hlavně kolektiv. „Skrze společenství dokážu více vnímat Boží přítomnost a vodítka do života. Mám radost, že tady byl biskup František a že se rozrůstáme. Vnímám jako Boží dar, že jsme přátelé, pomáháme si a žijeme život s Ním,“ oceňuje Barbora.

Jana Praisová